

środków spożywczych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000 z dnia 20 grudnia 2000 r., należy dokonywać w taki sposób, że nazwy danego środka spożywczego zawierającej odniesienia geograficzne, której dotyczy wniosek o rejestrację jako chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego w rozumieniu rozporządzenia nr 2081/92 zmienionego rozporządzeniem nr 2796/2000, nie można uznać za rodzajową w okresie, w którym władze krajowe mogą przekazać ewentualnie ten wniosek o rejestrację Komisji Wspólnot Europejskich. Nie można przyjąć, że dana nazwa ma charakter rodzajowy w rozumieniu rozporządzenia nr 2081/92, zmienionego rozporządzeniem nr 2796/2000, jeżeli Komisja nie dokonała rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o rejestrację w stosownym przypadku, odrzucając ten wniosek konkretnie z tego względu, że dana nazwa stała się rodzajowa.

- 2) Wykładni art. 3 ust. 1 i art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92, zmienionego rozporządzeniem nr 2796/2000, w związku z art. 2 dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych należy dokonywać w ten sposób, że nazwa produktu spożywczego zawierająca odwołanie do miejsca, niezarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia lub jako chronione oznaczenie geograficzne, może być zgodnie z prawem stosowana, pod warunkiem że etykieta produktu w ten sposób nazwanego nie wprowadza w błąd przeciętnego, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta. Dokonując oceny, czy tak jest w istocie, sąd krajowy może uwzględnić czas używania danej nazwy. Natomiast ewentualnie dobra wiara producenta lub detalisty nie ma znaczenia w tym względzie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-457/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 28 WE i 30 WE — Wyroby budowlane — Krajowa procedura oceny zgodności — Nieuwzględnienie certyfikatów zgodności wystawionych w innych państwach członkowskich — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 228 WE — Przedmiot sporu — Określenie w trakcie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Późniejsze rozszerzenie — Niedopuszczalność)

(2009/C 267/20)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, N. Ruiz i C. Farinhas, advogados)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 228 WE — Brak wykonania wyroku Trybunału z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-432/03 — Wniosek o nałożenie kary pieniężnej

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Budejovický Budvar National Corporation przeciwko Rudolf Ammersin GmbH

(Sprawa C-478/07) ⁽¹⁾

(Umowy dwustronne zawierane między państwami członkowskimi — Ochrona udzielana w państwie członkowskim oznaczeniu pochodzenia geograficznego z innego państwa członkowskiego — Nazwa „Bud” — Używanie znaku towarowego American Bud — Artykuły 28 WE i 30 WE — Rozporządzenie (WE) nr 510/2006 — Wspólnotowy system ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia — Przystąpienie Republiki Czeskiej — Środki przejściowe — Rozporządzenie (WE) nr 918/2004 — Zakres stosowania systemu wspólnotowego — Charakter wyczerpujący)

(2009/C 267/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Budejovický Budvar National Corporation

Strona pozwana: Rudolf Ammersin GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 28 WE i 30 WE, rozporządzenia Komisji (WE) nr 918/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wprowadzającego przejściowe uzgodnienia w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 163, s. 88) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw

pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12) — Nazwa, która w kraju pochodzenia nie stanowi nazwy miejsca ani obszaru, chroniona w tym państwie członkowskim jako kwalifikowane oznaczenie geograficzne i korzystająca także z ochrony jako znak towarowy — Określone przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar przesłanki uznania bezwzględnej ochrony takiej nazwy jako oznaczenia geograficznego za zgodną z art. 28 WE — Skutek, jaki niezarejestrowanie tej nazwy na poziomie wspólnotowym pociąga dla utrzymania ochrony istniejącej wcześniej na szczeblu krajowym oraz zagwarantowanej w innym państwie członkowskim na podstawie międzynarodowej umowy dwustronnej.

Sentencja

1) Z pkt 101 wyroku z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar wynika, że:

— w celu ustalenia, czy nazwa taka jak stanowiąca przedmiot postępowania przed sądem krajowym może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, którego ochrona ustanowiona na mocy rozpatrywanych w postępowaniu przed sądem krajowym umów dwustronnych może być uzasadniana względami określonymi w art. 30 WE, sąd krajowy winien zweryfikować, czy zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa ta, nawet jeśli nie odpowiada jako taka nazwie geograficznej, przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z regionu lub miejsca na obszarze tego państwa członkowskiego;

— sąd krajowy musi ponadto zweryfikować, również na podstawie sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej, czy — jak to zostało wskazane w pkt 99 wspomnianego wyroku — w chwili wejścia w życie rozpatrywanych w postępowaniu przed tym sądem umów dwustronnych nazwa stanowiąca przedmiot tego postępowania nie miała charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim lub nie nabyła takiego charakteru po wejściu w życie tych umów, ponieważ Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stwierdził już wcześniej, w pkt 99 i 100 tego wyroku, że cel przyświecający systemowi ochrony ustanowionemu przez te umowy mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE;

— wobec braku właściwych uregulowań wspólnotowych to do sądu krajowego należy podjęcie na podstawie prawa krajowego decyzji, czy należy zarządzić przeprowadzenie badania opinii publicznej służącego ustaleniu sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej w celu weryfikacji, czy stanowiąca przedmiot postępowania przed tym sądem nazwa „Bud” może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego oraz czy nie nabyła ona charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim. Prawo krajowe winno również służyć za podstawę ustalenia przez sąd krajowy, jeżeli uzna on zarządzenie przeprowadzenia badania opinii publicznej za konieczne, odsetka konsumentów uważanego za wystarczający do celów uznania omawianej nazwy za takie oznaczenie; oraz

— artykuł 30 WE nie uzależnia możliwości uzasadnienia ochrony przyznanej danej nazwie względami przewidzianymi w tym postanowieniu od spełnienia konkretnych wymogów dotyczących jakości i okresu jej używania w państwie członkowskim pochodzenia. Rozstrzygnięcie kwestii, czy takie wymogi winny znaleźć zastosowanie w postępowaniu przed sądem krajowym, pozostaje w gestii tego sądu, który na to pytanie winien odpowiedzieć, biorąc pod uwagę właściwe prawo krajowe, a zwłaszcza system ochrony przewidziany przez rozpatrywane w postępowaniu przed tym sądem umowy dwustronne.

2) Wspólnotowy system ochrony przewidziany przez rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ma charakter wyczerpujący w tym znaczeniu, że rozporządzenie to stoi na przeszkodzie stosowaniu systemu ochrony ustanowionego na mocy umów międzynarodowych łączących dwa państwa członkowskie, takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym umowy dwustronne, który przyznaje danej nazwie, stanowiącej zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego nazwę pochodzenia, ochronę w drugim z tych państw członkowskich, w którym faktycznie się o nią występuje, mimo że ta nazwa pochodzenia nie była przedmiotem wniosku o rejestrację na podstawie wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 września 2009 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Koninklijke FrieslandCampina NV, dawniej Koninklijke Friesland Foods NV, dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

(Sprawa C-519/07 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Podatkowy system pomocy realizowany przez Niderlandy w zakresie międzynarodowej działalności finansowej — Decyzja nr 2003/515/WE — Brak zgodności ze wspólnym rynkiem — Przepisy przejściowe — Dopuszczalność — Legitymacja procesowa — Interes prawny — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zasada równości traktowania)

(2009/C 267/22)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Noë, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Koninklijke FrieslandCampina NV, dawniej Koninklijke Friesland Foods NV, dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV (przedstawiciele: E. Pijnacker Hordijk i W. Geursen, advocaten)